

Roos Verlinden

Een vrouw met geld

25^e
roman

Uitgeverij Cupido

Omslag en binnenwerk: Mat-Zet bv, Huizen
Foto voorzijde: © Wavebreakmedia Ltd, Dreamstime.com
Foto auteur: © Anjo Brombacher
Foto achterzijde: © Sandamali Fernando, Dreamstime.com

Een vrouw met geld
ISBN 978-94-6204-264-3

© 2020 Uitgeverij Cupido
Postbus 220
3760 AE Soest
Surf naar www.uitgeverijcupido.nl voor een overzicht
van al onze boeken.

© 2020 Uitgeverij Cupido. Niets uit deze uitgave mag
worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt,
op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

© 2020 Uitgeverij Cupido. All rights reserved, including
the right of reproduction in whole or in part in any form.
The text of this publication or any part thereof may not be
reproduced, hired out, lent or transmitted in any form or
by any means, electronic or mechanical, including photo-
copying, recording, storage in an information retrieval
system, or otherwise, without the written permission of
the publisher.

Lieve lezeressen,

Fantaseren jullie wel eens over een onuitputtelijke bankrekening? Jammer dat het niet helpt, hè? En dan te weten dat er mensen zijn voor wie rijk zijn werkelijkheid is.

Zouden zij telkens een warm gevoel krijgen bij het zien van hun weelderige saldo? Zou hun hart dan sneller kloppen? Of zou hun hart, net als dat van Sophie in dit boek, zachtjes fluisteren dat... dat het liever een beetje warmer klopt en gelukkiger is? Dat het een hart van goud zou willen zijn?

Ik weet wat het antwoord van Sophie is.

Laat me dat van jou gerust weten via
roosverlinden02@gmail.com

Dit adres kun je ook mailen als je iets heel anders kwijt wilt.

Veel leesplezier en ♥groet,

Roos

HOOFDSTUK 1

Sophie van den Akkerlanden baande zich een weg tussen de groepen toeristen bij de fontein in het romantische Italiaanse plaatsje, hoog op de rotskust aan de Middellandse Zee. Ook na het hoogseizoen was het er nog absurd druk. De manager van hotel *Angelo Bianco* had ervoor gewaarschuwd. Maar het zat nu eenmaal in haar hoofd om erheen te gaan.

Lang geleden was ze er met haar ouders en twee broertjes op hun vakantietoer geweest. Om precies te zijn vijfenveertig jaar geleden, toen een vliegreis met het hele gezin nog niet gewoon was. Laat staan een rondreis van ruim drie weken met een huurauto van hotel naar hotel. Dat was voorbehouden aan de rijken. Wat klopte.

Ook nu had Sophie het vliegtuig genomen en een auto gehuurd. Niet voor een rondreis, ze logeerde in haar drie weken lange nazomervakantie alleen in het vijfsterrenhotel *Angelo Bianco* aan de kust tussen Genua en La Spezia. Het romantische hotelletje dat haar ouders destijds hadden geboekt, bestond nog. Aan de gevels hingen ook nu bloembakken met rozen en de terrasoverkapping was ermee overgroeid. Het heette met recht *Con Rosa*. Destijds gaf het uitzicht op de verlokkelijke glasheldere blauwe Middellandse Zee.

Wat had ze op dat terras een scène gemaakt... Stampvoeten omdat ze wilde afkoelen en zwemmen na de hitte van de dag. Maar er moest eerst gegeten worden. Woest was ze geweest. Razend.

Daarnet had ze wat gedronken onder die rozen en zich maar niet te lang beziggehouden met de vraag wat andere mensen van dat verwende krenge hadden gevonden. Ook had ze niet in haar geheugen gezocht naar de opvoedkundige maatregelen die haar ouders ongetwijfeld hadden genomen omdat een meisje Van den Akkerlanden, haar naam waardig, beschaafd en bescheiden in het leven moest leren staan.

Wat ze nippend aan een sinaasappeldrankje wél had gedacht, was dat het in Nederland nooit mogelijk zou zijn geweest om die appartementencomplexen links en rechts van *Con Rosa* tegen de steile rotsen te bouwen. Voor eeuwig was het uitzicht naar de knoppen. Een zielige smalle strook zeezicht was het nog maar.

Zou zo'n hotelletje als dit eigenlijk nog bestaansrecht hebben? Voldoende gasten krijgen? "Jawel, jawel," had de kelner op haar vraag geantwoord. Helaas louter dankzij het feit dat het plaatsje zo populair was en de kamerprijzen waren verlaagd... Bovendien lag het hotel, als je eenmaal het pleintje achter je had, gunstig ten opzichte van het parkeerterrein aan de rand van het plaatsje, want dat het centrum autovrij werd verklaard was een grotere zorg geweest dan het uitzicht.

Sophie had al snel de door hem geadviseerde slimme wandelroute naar dat parkeerterrein genomen. Want wat had ze hier nog verder te zoeken? Haar doel van deze dag was bereikt. Ze had gedaan wat ze zich voorgenomen had. Het was nu zaak iets nieuws voor morgen te bedenken, want de hele dag op een stretcher bij het zwembad liggen luiëren, terwijl obers op gezette tijden met hapjes en

drankjes aan kwamen rennen, ging op een gegeven moment ook vervelen. Dat kende ze na de minstens tachtig vakanties sinds die eerste in *Con Rosa* intussen wel.

Minstens tachtig? Echt waar? Tachtig?

Midden in een smalle steeg in de woonbuurt achter het pleintje stond ze ineens stil, onder een nogal ver uit een verdiepingenraam stekend wasrek met lichtblauwe lakens, een roze spreij en turquoise nachthemden. Met op ooghoogte een winkelruit waarin een met bloemen omkranste grafkist was gegraveerd, en in schoonschrift *Memento Mori*.

Ze huiverde.

Minstens tachtig keer. Echt. Want pakweg twee keer per jaar, maal veertig. Globaal gerekend dus. De voor- en de nazomervakanties. Geen winter...

Maar wel steeds in andere landen, dacht ze geschrokken terwijl haar benen weer liepen, de steeg wijder werd en de straat naar het pad inderdaad kort was, want daar was al het parkeerterrein zichtbaar tussen een dikke rij geparkeerde scooters.

Het was ook nodig om wat van de wereld te zien. Spanje, Portugal, Frankrijk, Zweden. De Griekse eilanden. Het Griekse vasteland. Egypte. Turkije. Marokko. Waarheen nog meer? Bali natuurlijk. Florida. En... o ja, Kaapverdië, Gambia en Ivoorkust... eh... Kroatië... Ach, natuurlijk Tanzania, Zuid-Afrika... Haïti... Suriname niet te vergeten en Aruba, Curaçao... New York, Japan...

Links achteraan op het terrein stond in de schaduw van eucalyptusbomen haar gehuurde vuurrode Fiat 124 Spider, een cabrio. Al van een afstandje tikte ze hem met

haar autosleutel van het slot. Tachtig keer. Het was niet te geloven. Maar nooit eerder had ze zo'n elegante auto gehuurd als deze Spider. Een cabrio? Ja, natuurlijk! Wel wat prijziger, maar in zo'n klein hartstikke pittig dingetje als de 500 zat ze gewoon niet lekker. En in de vakantie ging het om comfort, wat in het geval van auto's mede de veiligheid bepaalde. Toch?

Ze stapte in, liet het dak opengaan, rekende uit terwijl ze het adres van *Angelo Bianco* weer in de navigatie activeerde dat ze over twintig vakanties de honderdste te pakken had. Dan was ze nog maar zesenzeventig...

Ze knikte tevreden over het tijdstip waarop ze volgens de stem van de navigatie haar bestemming zou bereiken. Er was dan nog alle tijd voor een paar baantjes in het zwembad. En zou ze het roze jurkje dragen bij het diner, of het citroengele waarbij haar gebruinde huid zo mooi uitkwam?

Het lukte Sophie om op een overzichtelijker deel van de smalle tweebaansweg met vol gas twee auto's met caravans te passeren, net voor het volgens de waarschuwborden weer gevaarlijk bochtig zou worden.

“Kom op,” snibde ze met een blik in de achteruitrijspiegel nijdig. “Je hoeft hier toch geen vijftig te blijven rijden!”

Al gauw verjoegen de grommende motor van de Spider en de wind langs haar haren de irritatie die, besepte ze, mede gevolg waren van haar merkwaardige verwarring over die tachtig vakanties.

De weg werd smaller en smaller, maar telkens piepte tussen de begroeiing het zonnige beeld van de blauwe zee tevoorschijn.

Op deze manier is het altijd wel fijn om in het buitenland te zijn, dacht ze. Jammer alleen van de stank van het hete asfalt. En dat de lucht op die zogenaamde uitzichtpunten te smerig is om adem te halen, laat staan om even rustig van de zee te genieten. Stilstaan op dit soort wegen is trouwens levensgevaarlijk. Eigenlijk zou iedereen zich hier in die onoverzichtelijke bochten aan de adviessnelheid moeten houden.

Na een korte blik op de meter liet ze de snelheid terugzakken. Zag ze het goed? Brandde daar in het dashboard nu een rood lampje? Het leek er verdikkie wel op.

Venijnig duwde ze haar zonnebril omhoog in haar haar. “Ja, het brandt echt. Wat krijgen we nou, zeg! Zoiets mag absoluut niet bij een huurauto. Ze moeten alles toch goed nakijken? Ze zijn verantwoordelijk voor huurder én auto. Dit rapporteer ik straks onmiddellijk bij de hotelreceptie. Er moet meteen een monteur komen. Morgen wil ik ook weer een ritje maken en ik neem echt geen genoeg met zo’n 500’tje.”

De fraaie rode cabrio bokte. Zaten er hier ribbels in het wegdek? De benzinetank was nog voor een kwart vol.

“Er zit vast te weinig koelvloeistof in,” mompelde ze. “Of is het de olie? Wat een aanfluiting! En er komt zo wel een uitwijkplaats, maar ik ga echt niet in de stank en de viezigheid staan bellen. Ik rij wel door naar een dorp met een cafeetje waar ik een taxi kan nemen. Ik zal die autoverhuurder straks eens even goed zijn vet geven, want...”

De Spider bokte weer... en nog eens. Maar eerst die bocht door! Ze trapte het gaspedaal diep in, maar de auto reageerde daar niet meer op. Hij rolde nog een paar meter door, net genoeg om 'm zo dicht mogelijk langs de vangrail te kunnen sturen. En toen, precies in die enge bocht, stopte hij er helemaal mee.

Nadat ze een hevig toeterende achteropkomende auto uitgefoeterd had, drong het tot Sophie door dat het beter was om eerst de pechdriehoeken neer te zetten voor ze opnieuw de autoverhuurder belde om haar penibele situatie uit te leggen.

Het zweet brak haar uit. Ze stond hier levensgevaarlijk! “Waar zijn die krenten van een driehoeken? Natuurlijk niet waar je denkt, dat geef ik je op een briefje!”

Maar ze waren er wél. Met de angst in haar hart zette ze de dingen voor en achter de Spider op de weg. Daarna graaide ze paniekerig haar schattige zijden zomertasje en haar telefoon van de passagiersstoel, en klauterde over de vangrail om veilig te zijn voor het aanstormende verkeer. Maar zo stond ze wel heel dicht bij die peilloze diepte naast haar.

“Wat een doffe ellende. Eerst het hotel maar bellen, dan kunnen ze me ophalen.” Ze scrolde paniekerig door het menu van haar mobiel. “Waar staat dat nummer nou? Onder Hotel of onder *Angelo Bianco*? En wat hoor ik nou voor raars aankomen? Het lijkt wel een brommer.”

Het bleek een scooter, met een vrouw erop. Sophie zwaai-

de waarschuwend met haar armen in de lucht en de vrouw remde wat af. “*Do you need help?*” riep ze.

De uitspraak was zó Hollands dat Sophie automatisch in het Nederlands antwoordde dat ze al voor de hónderdste keer de autoverhuurder had gebeld. “Maar van die Italianen valt nu eenmaal niets te verwachten.” Ze hield haar telefoon omhoog. “Nu probeer ik mijn hotel te waarschuwen.” De vrouw stapte af, duwde haar scooter tussen de vangrail en de Spider en schakelde de motor uit.

“Leuke wagens zijn die Spiders,” zei ze. “Ik kijk wel even onder de motorkap. Ik ben automonteur.”

Bij het zien van Sophie’s niet begrijpende lege blik boog ze zich de wagen in, waar ze iets deed waardoor de motor-kap opensprong.

“Automonteur?” herhaalde Sophie. Haar stem klonk schrill en ze schraapte haar keel.

De vrouw kwam overeind met een staafje in haar hand. “Tja, dat is duidelijk. Er zitten misschien nog drie druppels olie in het systeem. Wat ik kan doen, is je een lift geven. Je hebt bij die verhuurder de locatie ingesproken? Het is geen pretje om hier te staan. En bel inderdaad je hotel, dan kunnen zij het in verband met de veiligheid doorgeven aan de politie.” Ze keek met kennersblik naar de stoelen. “Ik zie alleen een vestje. Verder niks?”

Sophie schudde haar hoofd.

“Ook geen camera?”

“Nee, die heb ik vergeten.” Sophie schraapte opnieuw haar keel.

“Dan doe ik de kap even voor je dicht,” zei de vrouw. “Ik heet trouwens Jolanda. Waar wil je precies heen?”

Sophie vond het doodeng om achter op de scooter te stappen, maar veel keus had ze niet.

“Maak je maar niet dik,” zei Jolanda grijnzend, na een blik op Sophie’s angstige gezicht. “Ik rij heel rustig. Ik wil zelf namelijk ook graag veilig aankomen, dus ik heb niks aan een zenuwenlijertje achterop.”

Van de ene bocht naar de andere gingen ze. Met Sophie wijdbeens en met bonzend hart achterop in haar vestje met haar schattige zijden zomertasje kruislings om haar lichaam, terwijl er ook nog een uitpuilende tas van Jolanda tussen haar en de bestuurster zat geklemd.

Elke seconde was ze bang dat ze vreselijk gingen verongelukken, maar aan de andere kant waaide de wind door haar haren en dat gaf een gevoel van... vrijheid?

Uiteindelijk stopten ze toch heelhuids op een dorpspleintje, vlak bij *Hotel Angelo Bianco*.

Sophie werkte zich met trillende armen en verkrampte benen van haar oncomfortabele zitplaatsje af en veegde met haar handrug het angstzweet van haar voorhoofd.

Ze keek wat bibberig om zich heen en wees opgelucht naar een overschaduwde terrasje aan de overkant. “Daar gaan we iets drinken en als je trek hebt wat eten. Dan kan ik meteen met je afrekenen.”

“Niks afrekenen,” antwoordde Jolanda gedecideerd. “We zijn op de wereld om mekaar te helpen. Maar een ijskoud glas limonade lust ik wel.”

Het werd op voorstel van Sophie sinaasappelsap met ijs en terwijl ze voorzichtig aan haar glaasje nipte, begon ze

zich weer een klein beetje zichzelf te voelen. Ze zocht naar een paar geschikte vragen om aan Jolanda te stellen, maar die bleek ook zonder aanmoediging wel een praatje te kunnen maken.

Jolanda nam een paar flinke slokken en zette haar halfvolle glas met een klap op het terrastafeltje. “Zo, daar knapt een mens van op,” zei ze en daarna leunde ze genietend achterover in haar stoel. “Lekker zo’n terrasje. Ik was na vijftien jaar een beetje vergeten hoe heerlijk het is om vakantie te hebben.”

Sophie zette grote ogen op. Verstond ze het wel goed?

“Wat zeg me nou? Ben je vijftien jaar niet op vakantie geweest?”

“Klopt helemaal.” Jolanda knikte. “Maar nu geniet ik des te meer.” Ze nam een flinke slok van haar sap en vervolgde: “Het begon al met de busreis naar Genua. Wat een ervaring! Vooral Engelsen. Uitgelaten lui, al met drank op aan boord gekomen, maar ik ben gewoon een paar uur gaan slapen. Trouwens, die paar Hollanders konden er ook wat van.”

“Maar voor het eerst in vijftien jaar?” vroeg Sophie opnieuw.

“Vakantie kost nogal wat, en je huur en vaste lasten gaan thuis gewoon door. Kijk, mijn twee jongens moeten kunnen doorleren. En je mag dus als automonteur behoorlijk onmisbaar zijn...” Ze lachte schaterend. “Rijk worden wij vaklui er niet van. Hoewel het meer verdient dan in de kapsalon, dus knippen doe ik vanuit huis, ’s avonds en op de zaterdagen.”

Koortsachtig zocht Sophie naar de vragen die ze altijd

zonder er een seconde over te hoeven nadenken aan onbekenden stelde. Maar meer dan *monteur* en *kapster* wist ze niet uit te brengen.

“Ja, dus,” zei Jolanda. “Monteur én kapster.” Ze pakte haar glas weer op en dronk het leeg.

Van de weeromstuit deed Sophie hetzelfde en gebaarde naar de serveerster om de bestelling te herhalen.

Zodra de verse drankjes waren gebracht, vroeg Sophie: “Maar, eh... hoezo Genua?”

“Daarvandaan is het met de trein niet zo ver naar het plaatsje waar de camping ligt. En als je van tevoren reserveert kost het minder. Het is een beetje organiseren, maar je komt er wel.”

Sophie vroeg of ze op de camping een stacaravan of een huisje had gehuurd, maar nee.

“Peperduur!” riep Jolanda. “Ik heb mijn tentje opgezet. Of beter gezegd, het tentje van mijn jongens. Ik heb mijn spulletjes erin gedaan en toen kon ik precies weer dezelfde bus terug pakken en die scooter ophalen.”

“Eerst een beetje acclimatiseren was er dus niet bij,” liet Sophie zich ontvallen.

Jolanda reageerde verbaasd. “Acclimatiseren? Maar het is toch allemaal heerlijk? Fijn in het buitenland, lekker weer, zon. Echt super zo.”

Ze dronk haar tweede glas sap leeg en vervolgde: “Zullen we maar weer eens opbreken? Ik heb nog wat kilometer-tjes voor de boeg. Zal ik je toch maar even bij je hotel afzetten? Kleine moeite.”

“Nee, nee, dank je!” Al pratend zocht Sophie koortsachtig in haar tasje naar papiergeld. Ze betaalde altijd alles met

haar creditkaart, maar er moest ergens nog een briefje van vijftig voor noodgevallen zijn.

“Ik zie het al, je zoekt naar contanten,” zei Jolanda kordaat. “Geen sprake van. Je kunt het misschien goed doen, dat denk ik zomaar, maar ik wil er absoluut niets voor hebben.” Aandringen durfde Sophie niet, maar er schoot haar een andere mogelijkheid te binnen. “Laten we wel onze telefoonnummers uitwisselen. Misschien kan ik ooit nog eens iets terugdoen. En we nemen nog mineraalwater met wat brood en olijven. Je bent mijn reddende engel en ik zou niet willen dat je je onderweg flauw gaat voelen van de trek. Want ik vind het wat!” Ze wenkte de serveerster voor Jolanda kon weigeren en bestelde.

Jolanda bekeek haar intussen van top tot teen. “Zo te zien ben jij geen kampeerliefhebber.”

Sophie schudde haar hoofd. “Nee, niet echt.”

“Vandaar dat je een hotel hebt. Ik zag onderweg een bordje met hotel zus en zo, twee kilometer. Is dat het? Want dan spring je zo meteen maar gewoon achterop.”

Daar voelde Sophie echt niets voor en dat was niet alleen vanwege de horrorrit. Want stel je voor dat Jolanda met haar achterop op de scooter bij het *Angelo Bianco* voorreed en het chique personeel zag dat? Of iemand van de andere gasten?

En erger nog, wat zou Jolanda dan wel niet van háár denken? De luxe van het hotel spatte er al van verre vanaf!

Sophie geneerde zich opeens kapot, zij met haar Spider, haar creditkaart en tachtig vakanties, terwijl Jolanda twee banen moest hebben om de studie van haar zoons te kunnen betalen...

Ze zocht koortsachtig naar iets gewoons om over zichzelf te vertellen. “Ik heb vandaag een uitstapje gemaakt naar een dorpje waar ik vroeger met mijn ouders met vakantie ben geweest.”

Dat is helemaal niet iets gewoons, schoot het met uitroep-tokens door haar heen. “Dat was wel heel bijzonder,” haastte ze zich te zeggen. “Ja, echt speciaal dat mijn ouders destijds een keer in het buitenland vakantie hielden. Het hotelletje van toen bestaat nog steeds. Grappig was dat.”

Ze vertelde snel over het dorpje, over wat de kelner daar verteld had en over de caravans die zo langzaam reden, en zo raakten ze nog een poosje over neutrale dingetjes aan de praat tot Sophie het laatste uit de fles in hun glazen schonk en ze Jolanda de resterende olijven aanbood.

“Nee, bedankt. Nu stap ik echt op,” zei die. Staand dronk ze haar glas leeg en gaf Sophie een hand om te bedanken voor de drankjes.

Na een kort toiletbezoekje startte ze de scooter en reed met een vrolijke armzwaai weg.

Sophie besepte dat ze haar had staan nawuiven en ging weer zitten. Na een tijdje werd ze zich ervan bewust dat ze in haar eentje op dat terrasje onder de kastanjeboom zat, terwijl het in haar hoofd bleef doordraaien.

“Nu stap ik echt op,” hoorde ze Jolanda weer zelfbewust zeggen en Sophie volgde haar voorbeeld.

Ze grabbelde in haar tasje naar haar creditkaart om binnen in het cafeetje te gaan betalen.

Of ze zo dadelijk weer gezellig bij hen aan tafel kwam dineren? Dat vroeg de zongebruinde, in een smetteloos witte japon geklede Hollandse die nota bene Florence heette en die in het hotel de lift instapte op de etage waar Sophie net was uitgestapt. Negen van de tien keer was deze lady in het wit gekleed, ze was kennelijk geïnspireerd door het marmeren beeld van de witte engel buiten bij de hotelingang waaraan het hotel zijn naam ontleende. Als Sophie ergens aan toe was, dan was het aan een duik in het zwembad. En niet aan eten. Dat de keuken over een halfuur sloot was haar een zorg, er kon dag en nacht besteld worden van de menukaart van de roomservice. Want, *l'histoire se repète*, het was net zoals vijfenveertig jaar geleden, stoffig en bezweet arriveren met maar één wens, een koele duik. Alleen bleef vanzelfsprekend een scène achterwege.

Sophie verontschuldigde zich met een warme lach zoals het een welopgevoede dame van zesenvijftig, parttime juriste bij een internationaal cosmeticabedrijf betaamt.

Daar hield ze het bij, omdat haar hoofd vol was met warzig zigzaggende gedachten die brutaal voorrang namen op de nodige vlotte wendingen en charmante formuleringen van een beschaafd gesprek.

Tachtig vakanties. Op haar zesenzeventigste kon ze haar honderdste vakantiejubileum vieren.

En de vrouw die Jolanda heette, die overdag automonteur en 's avonds thuiskapster was omdat haar twee jongens veel geld kostten, die Jolanda was voor het eerst in vijftien jaar weer op vakantie. In een tentje op een camping waar ze zelf haar maaltje moest koken.

Terwijl zij, Sophie van den Akkerlanden, stond te lachebeken bij de lift van een vijfsterrenhotel tegen een zongebruinde dame in smetteloos wit dat ze zo dadelijk niet weer gezellig bij hen kwam viergangen-dineren, maar genoeg zou nemen met een lichte salade van de roomservice, wat tenslotte ook altijd verrukkelijk was.

Ja, zij, juriste met een parttime baan en tachtig vakanties achter de rug – om maar niet te spreken van de ontelbare midweken, lange weekends en gratis-en-voor-niks loogerpartijen in tweede huizen uit de vriendenkring – nam wel genoeg met een hapje van de roomservice kaart.

Het is allemaal om je dood te schamen, dacht Sophie even later, terwijl ze aan de rand van het zwembad de roze hotelbadjas met de geborduurde witte engel van zich af liet glijden.

Ze stapte het water in en merkte opeens dat ze haar badmuts was vergeten. En toen ze na tien baantjes heen en weer de leuning van de zwemtrap greep, zag ze dat aan haar linkerpols haar niet waterdichte – van oma geërfde – horloge met diamantjes schitterde...

In een mail verontschuldigde het autoverhuurbedrijf zich duizendmaal voor het ongemak. Helaas was er geen Spider beschikbaar. Wel diverse Alfa cabrio's.

Maar Jolanda was niet enthousiast geweest over Alfa's als huurauto en die kon het vast weten...

Dus antwoordde Sophie met de zinnetje uit het talen-gidsje dat ze *una macchina semplice senza extra* wilde hebben. *Preferibilmente una Fiat Cinquecento. Con il tetto aperto*. Een eenvoudige auto zonder fratsen. Bij voorkeur een Fiat 500 met open dak.

Op welk tijdstip ze de volgende ochtend de sleutel en papieren wilde hebben? Om 08.00 uur, af te geven bij de receptie, typte ze, want ze was echt niet van plan er vroeger voor op te staan. Ze schonk wijn in uit de fles in de koeler op het serveerwagentje dat de jongen van de roomservice haar kamer in had gereden en liet haar blik over de *Insalata di pasta primavera* gaan. Pasta met pesto, gepocheerde eitjes, krokante uienringetjes, ontvelde tomaten zonder pitjes, diverse slasoorten, een handje verse olijftjes en dobbelsteentjes geroosterd knoflookbrood.

Comfort, daar was de receptie tenslotte voor. Service verlenen. Het de gasten zo prettig mogelijk maken. Die betalen er immers een lieve duit voor...

“Denk jij dus zó, Sophie van den Akkerlanden?” siste ze. “Afschuwelijk! Je zal maar vijftien jaar niet op vakantie zijn geweest en nu kamperen in een opblaastentje. Waar heb je het over? Als jij acht uur te vroeg vindt in je vakantie, dan bestel je die arme ziel die jouw sleutels moet bezorgen toch een paar uurtjes later?”

Ze nam een hapje van de pasta en mompelde: “Weet je wat? Als jij je bordje met delicatessen leeg hebt, ga je op internet op zoek naar die camping waar Jolanda een plek

gereserveerd heeft. Dan laat je daar het geld achter dat ze niet van je wilde aannemen.”

Sophie knikte. Ja, het was ontroerend hoe blij Jolanda naar haar zwaaide toen ze wegreed bij het terrasje. Alsof zij háár uit de brand had geholpen, in plaats van andersom.

Ze moest er echt wat mee doen. Zij met haar luxe *Insalata di pasta primavera*, terwijl een ander moest zwoegen voor de kost.

Ze nam een slokje wijn en viel op de *Insalata* aan alsof het haar galgenmaaltijd was.

En dat was het in zekere zin ook. Want onderwijl zag ze als in een film haar leven in sneltreinvaart passeren. Van een spiksplinternieuw tomaatrood kinderfietsje en de witte pony Baasje, via een roze baljurk en een knalblauwe ski-uitrusting naar een eenmanszeilbootje en tennislessen. Zij in een witte bruidsjurk naast Reinout met vier schattige bruidsmeisjes achter hen. De huwelijksreis, de vrijstaande villa die haar huis werd, de baby's op haar buik... En daarna de zware eikenhouten tafel vol echtscheidingspapieren in het Alpenchalet van haar toenmalige schoonouders...

Ze merkte opeens dat haar bord leeg was, pakte haar laptop erbij en ging op zoek naar een camping in de buurt met een naam die op *Alexandria* leek.

HOOFDSTUK 2

Leve het internet. Camping *Alexandria* bestond, was kindvriendelijk, lag in een kastanjeboombos en op een kwartiertje lopen van een van de lieflijkste strandjes van de streek. Er waren daar, behalve plaatsen voor stacaravans, op de hellingen ook terrassen aangelegd voor tenten.

Het hoofdgebouw was het woonhuis van Alexander en zijn vrouw Ria, Nederlanders dus. De sanitaire ruimte kreeg een matige waardering in de recensies en werd afgelopen winter vernieuwd. Er was een speelveld met barbecues, een zwembadje voor kinderen, een wasmachine en een gezamenlijke keuken.

Er was geen parkeerplaats. Je moest je auto in een stal van een boerderij naast de camping achterlaten, waar je een bagagekarretje kon lenen. Want naast de weg parkeren was gevaarlijk en verboden.

Dat van die keuken klopte. Jolanda had het erover gehad, want ze kon natuurlijk geen gasbrander, pannetje, borden en bestek in een toeristenbus meenemen. Camping *Alexandria* was dus vast de camping waar Jolanda nu kampeerde. Dankzij de navigatie op haar telefoon reed Sophie probleemloos het genoemde boeren erf op, in het babyblauwe Fiatje waarvan ze om stipt 08.00 uur hoogst persoonlijk bij de hotelreceptie de sleutel en paperassen in ontvangst had genomen.

Een oude, dikke en boers ogende man stond verderop bij de schuur potten met roze en rode geraniums water te geven.